

Outoa, mutta eniten ehkä kaipaamaan vesisadetta. En sellaista kovaa mitä syksyllä tulee, vaan sitä kevyttä kesäsadetta. Sitä kun levittää kädet sivulle, kääntää kämmenet ylöspäin ja antaa veden valua sormien välistä. Muistan sen lapsuudestani kuin elokuvasta, jossa katselen itseäni pyörimässä kädet levällään vesilammikossa. Pystyn melkein haistamaan raikkauden sateen jälkeen, kesän tuoksun. Tiedäthän sen tuoksun? Ja sen, ettei sellainen sade edes kastele? Kai sinä sen tiedät? Joko mennään? En minä itseni takia pyydä, vaikka helpotushan se olisi, vaan lasteni takia. He ovat nähneet jo ihan tarpeeksi sairaalaa. Sitähän sanotaan, että lapset maksavat vanhempiensa synneistä. Eivätkö he ole maksaneet jo tarpeeksi? Hyvästelleet tarpeeksi. En saanut itse hyvästellä isääni... Ette tainneet vaihtaa sanaakaan, kun tuli hänen aika? Isä oli yhtä hiljainen kuin sinä ja lähti saappaat jalassa rankametsästä, mutta sinähän sen paremmin taidat tietää. Minä olen aina ollut tällainen hitaampi kaikessa... Kuule? Eihän se enää sitten satu? Et löytänyt minua silloin, mutta en minä sinua syytä. Palomiehilläkin otti aikansa minut sieltä autonromusta löytää. Mutta sitä minä en ymmärrä miksi hylkäsit. Miksi jätit kuoren. Kai sinä tiesit, että niskani katkesi samalla hetkellä, kun he saivat minut irti. Kipu oli kokoajan kova, mutta ehkä minä sen ansaitsin. Ehkä se oli hinta siitä, että ohjasin kalliroleikkaukseen. Siitä, että päätin ajankohdan itse. Eikö nyt olisi jo aika? Minä olin kuitenkin aina hyvä. Otin muut huomioon ja olin rehti. Olin tarpeeksi. Olinhan minä tarpeeksi? Vaikka ethän sinä sitäkään taida kertoa, ethän? Voidaanko kuitenkin mennä jo? Minä olen valmis. Olen maannut riittävästi kuin kuollut. Kyllä minä sen osaan. Mennään jo. Vaikka sitten helvettiin, kunhan mennään.